

לדעת כן. ובפרק כל הבשר (חולין) דף קי"ג (ע"א) [ו]ע"ב גבי בישול בשר בחלב יליף בגמרה מדבר גבי יהודה (בראשית הל' כ) וישלח יהודה את גדי העזים, דכאן דוקא הוא גדי עזים, הא בכל מקום שנאמר בו גדי סתם אפיילו פרה ורחל במשמעו. ופרק בגמרה ואדרבה ניליף מכאן בכל מקום שנאמר בו גדי סתם הוא דוקא גדי עזים, ומפני משום דאייכא קרא אהירינה דامر (שם ט' ט' ואות עורות גדי העזים, והוא להו שני כתובים ללימוד זה ואין מלמדין. משמע מכאן דכשיש לימוד חדש באיה עניין ראוי למדוד ממנה ולעשותו בבניין אב, ולא לדורשו במדת מדאצטריך. ובפרק איזחו נשך (ב"ט עא): עיי רב אשלי למידר דכי אין שליחות לגוי הינו דוקא בתורה, אבל בכל התורה יש שליחות. והיינו במדת מדאצטריך. וڌה בגמורה ואדרבה מכאן ילפינן. ובריש עריכין כתבו התוספות (ב. ד"ה קדנו ולא) בתקלה ניליף מינה, ולבסוף כתבו מדאצטריך. וצריך עין.

סד) הפת שטגונה בשמן לא הפסידה ברכותיה דاكتית את לה תורתיא דנהמא, אבל מצה שעושין בפסח מדינה היה ראוי לדונה כפת בסניין לבך עליה בורה מיני מזונות כיוון שהוא יבשה ניקודים וכוסcin, אמנים להיות מצה זו לחמו של כח הפסח מברכין עליה המוציא. ומ"מ אם טגונה בשמן מברך עליה בורה מיני מזונות משום דהבו דלא לוסיפ' עליה, ודיננו לתת לה דין פט כשהוא עדין בעיניה בלבד שם שינוי Dao היא להחמו של פסח.⁵³

סא) אמרין בגמרה (ביבה כג): סחווי כסא אגבוי שידרי ביום טוב אסור משום דקה מולד ריחא. لكن יש ליוזר כשהוא לוקח מי בשםם בשבת או ביום טוב ונונע על פניו שלא廉 נקנח במפה משום דמוליד ריח במפה. ובתשובותי ג"ד חלק אורח חיים כל ג' טמן ט' העליyi דבל שאינו מתכוון לאலוד ריחא ש"ד, אבל ליתן על שערו ווקנו ש"ד. ובגמרה בפרק כיצד מברכין (ברכתה) דף מ"ג ע"ב נסתפקו אי שערו בגוף וויעת מעברא ליה ושרי, או דלמא בגודו ואסיד. והרבמ"ס פסקה לחומרא סוף פרק ה' דהכלות דעתות (הלה ט' שאסר לתלמיד חכם להתבשם אפיילו בשערו. והיינו דוקא לגבי חсадא רואי למיזל בספקא לחומרא, שאמרו ח"ל (חולין מה): הרחק מן הכיעור ומן הדומה לו. אבל בכ"ה ג' דעתן דידיון דלית בה אלא איסורא דרבנן בעלמא שמא מולד ריחא, אין לחוש לחתם הבשים גם בשערו בזמנן הוא דלא חשידי עבירה.⁵⁴

סב) המגלהין במועד נראה לעניות דעתך שמותר לספר ע"י ישראל כיון שיש צד היתר בדבר, דומיא שמותר למכור סחורה ע"י סרסור שאין לו מה יכול. ומותר להשוחות שמחת התגלחות שעושין לקטן עד המועד כדי להרגיל את השמחה במועד, ומזה נמי איכא בכך, ומגלהין ע"י ספר ישראל.⁵²

סג) שני מודות מושנות זו מזו בתלמוד, פעמים אנו אומרים מדאצטריך לומר כן שמעין דבעלמא לית דין ה כי, ופעמים אנו למדרים בהפק דאמירין זה בנה אב לכל כיוצא בו

על שמחתה יש להوش שיאמר התבעל דכל מה שטרה בטועה לא טורה בשעה אינו תלוי בשמות הנושאן בלבד כסבירת המג' א, אלא גם בשמות הסעודה, וכן יצא לדון אם אין סעודה יש מקום להתייר, והעליה לאסור דסוף סוף נמצא פוגם בשמתת י"ט, ולפ"ז אם נשאה בחו"ל חמוץ בלא סעודה כלל שרי, אמנם חוט' בכתובות דף מ"ז ע"א ד"ה דמסר לה וכור' בסופו כתוב דנסחאין بلا סעודה שרי, ובאייר המדורש א' דכונת התוט' מדאצטריך שמה שמחה גמורה בלא סעודה ורק מודרבנן אסור, ע"כ. והמג' א' שם ביאר רחמי' א' בש"ע או"ח סי' תקי' א' סעיף ד' הגה ואסור לסחווי כוס מבושים על הבגדים משום דמוליד בורו ריחא, והעליה שם הפסח ופרח' ואסור דוקה היכא דמתכוין, אבל אם אין מתכוין שבב' אף אם זהה פסיק רישא כיון שהוא מודרבנן (והוא כדעת רבינו). והט"ז ס' ק' ח' הביא בשם חרש' וזה דוחא דקון סי' ד' ס' ק' ח'. ב. המבואר בדברי רבינו זעל בשרו וחקנו שרי משום דזועה מעבירה ליה, עיין בדף החחים סי' ק' ח' אות מ"ד שתאריך להביא דעת הפוסקים בענין זה. ובשור'ת רב פעולין ח'ב סי' נ' א' חלק על דברי רבינו הסביר ורבש'ר אדם אין אישורمولיד ריחא, והביא ראיות לה. א' דקן איתמר במסכת שבת דף ס' ב': ראשית שמנים ימושו אמר ר' יהודה אמר טමואל הו פלייטון, משמעו שהו מושחין בשום כדי להחוליד ריח טוב, וכן מ"ש אל י' צ' ת"ח מבושים לשוק משמעו ואורחות בהכין, ואע"ג דזועה מעבירה ליה ואינו מתכוין ומון הרבה לא איכפת לנו בזיה, דמנלן להליך בין אם מתכוין ומון הרבה, דורי' איתא בגמ' שבת דף ע"ד ע"ב: אמר רבא בר רבazon האימן דארחת קופרא חייב משום מבשל, ומוקשי בಗמ' פשיטה מא' קמ' ל', ומפני מזו דתימא כיון דהדר ואיקושא איכא לא, קמ' ל', נמצאו דאפיקלו למן מועט חשיב מלאכה וחיב, וכ"ש בשער שנקלט יותר ומתכוין יותר. ב' דורי' פסק בש"ע או"ח סי' ש'ג סעיף כ' הדסอร' לאשה להעבירה סרך על פניה משום צובע, ובאמת גם צבע וויה מעבירה ליה ואינו מתכוין ומון מרובה. ולכן העלה להלכה לשם ד'ה אין מגלחין, שהעליה להלכה שאלות גמורותין גלגול דזועה מעבירה ליה, עכ' ד'. א. ראה ש"ע או"ח סי' תקל'א סע' ד' וביאר הלכה שם ד' וביאר הלכה שם ר' י' קמ' ל' ובמועד מותרין אפיקלו ע"י ישראל וכדברי רבינו. ובכך החיים אוט' י' הביא בשם הרבר משה דשטי' ע"י ישראל דוקא בשאי אפשר ע"י אינו ישראל, והביא דברי האחרונים להלך על דבריו. ב. מה שכתב רבינו שמותר להשוחות התקנים עד למועד, והבא דבריו בשער תשובה סי' תקל'א אות ז' (ונראה שטעות סופר נפלה בדברי רבינו ובמקומם להרגיל השמחה צ' ל' להגדיל השמחה) וכותב שם דעתין השמחה הוא שמחניים את הקטן במצוות להודיע לו פאות הראש. 53. א. בש"ע או"ח סי' קמ' ח' סע' י' מבואר דפת שנטבשלה, אם יש בה כוית, אע' פ' שאין בו תואר לחם מברך המוציא, ואם אין בה כוית, אע' פ' שנראה שיש בה תואר לחם אינו מברך אלא בורה מיני מזונות, הכלל היוצא מוה בישול מפקיע תואר לחם בפחות מזונות. ובמ"ב אות נ' כתוב, דבטיגון משמע מדברי מג' א' ס' ק' ל' דלא הוא כבישול, ומהני ביה תואר לחם כמו באוון השני, וכוונתו לחין פרורי לחם ומהוברים ע' דבש או מרק, אם יש בפירושות כוית מברך המוציא אפיקלו אין לו תואר לחם מברך המוציא וכו'. ודברי רבינו שכותב פת שטגונה בשמן לא הפסידה ברכתה דاكتית את לה תוריינא דנהמא' מבואר דברי דרב מג' א' שטיגונן אין דינו כבישול רבינו תואר לחם, אלא דבטיגון שיק שפיר תואר לחם ומברך המוציא אף על פרורים שאין לה לוסיפ' עליה במ"מ משום דהבו דלא שטיגונן אין דינו כבישול רבינו דמזה שעושים בפסח שטיגונה בשמן מברך המוציא אף על פרורים שאין לה לוסיפ' עליה במ"מ משום דהבו דלא שטיגונן אין דינו כבישול רבינו שטיגונה דמברך במ"מ, כ"ש אם בישלה ויש בה כוית דיבור נט' רך דנקט לרבותא דאף שבפת טיגון לא מפקיע תואר לחם ומהני אף בפחות מזונות, אפ' ה' במצוות שטיגונה מברך במ"מ, מכיוון דמעיקרא בעי לברך במ"מ, ורק משום דברכין המוציא, ומושם דלא לוסיפ' עליה מברך במ"מ. ונראה לדבדין והאיכא פלוגתא, עיין בדף החחים סי' תס' א' אות נ' ה' שהעליה להלכה: דאית' דמצה שבשילה דאן יוצאים בה ידי' חותבת מצה, מ"ט